

Глава първа

Сам Силвър стискаше въжетата на „Морски вълк“. Чуваше уплашените викове на пиратите долу. Проливният дъжд го заслепяваше, а бурният вятър късаше дрехите му. Сам погледна бушуващото море. Вълните се разбиваха над перилата, вдигаха пяна във въздуха и подмятаха кораба като играчка. Изведнъж пелена от сива вода скри всичко от погледа му. Моряците наадоха ужасен вик, чу се смразяващ пукот и корабът се разцепи на две. Докато усели какво става, водата

омскубна Сам от въжетата и той полетя с гла̀вата надолу към океана. Потъваше все по-дълбоко в завихрената вода и безпомощно риташе с крака, за да изплува на повърхността. Щеше да се удави... Въздухът му свършваше... трябваше да си поеме дъх...

Сам се стресна и се събуди. Прегърътна тежко, седна и се огледа. Можеше да дишаш! Не беше на дъното на океана. Беше в собствената си стая. „Морски вълк“ не беше потънал, приятелите му пирати не бяха изгубени. Всичко беше само лош сън.

Ами ако този сън беше предупреждение за нещо? Сам беше преживял не една буря

на борда на кораба и знаеше колко страшни могат да бъдат. Трябваше да се увери, че капитан Блейд и екипажът му са в безопасност, а не можеше да им се обади по телефона. Имаше само един начин да разбере. Светла лампата, взе прашната стара бутилка от рафта и извади скъпоценния дублон*.

Никой друг не знаеше тайната на златната му монета. Тя имаше силата да го връща триста години назад във времето, при капитан Блейд и неговия смел екипаж на борда на „Морски вълк“ – най-страхотния пиратски кораб, кръстосвал някога Карибско море.

Сам бързо навлече старите си дънки, тениската и маратонките, които винаги носеше по време на пиратските си приключения. После плътно върху монетата и я потърка в ръкава си.

Разхвърляните тениски, възглавницата и смачканата му пижама се завъртяха около него, сякаш бе всмукан от огромна прахосмукачка. Затвори очи и усети как полита във въздуха. В следващия миг тупна върху нещо твърдо. Отвори очи и видя, че отново се намира в тръoma

* дублон – старинна златна монета

на кораба, който познаваше толкова добре. Подът леко се полъшваше. Не се чуваха разбиващи се вълни и виеш вятър. „Морски вълк“ не беше потънал.

В съзнанието му обаче още се таеше ужасът от преживения кошмар. Корабът изглеждаше наред, но трябваше да се увери, че и другарите му са добре. Момчето изтича до бъчвата, върху която го чакаха пиратският му елек, кърпата, коланът и далекогледът. Приятелката му Чарли винаги ги оставяше там, за да бъдат готови, когато Сам се върне.

Тя беше единственото момиче в екипажа и само тя знаеше, че той изва от гвайсем и първи век. Нямаше как да каже на останалите – щяха да го вземат за луд.

Сам излезе от тръма и изтича по стълбите към палубата. Когато стигна дото, спря, заслепен от ярките лъчи на слънцето. Платната се издубаха на фона на синьото небе и корабът пореше вълните, носен от топлия вятър.

До ушите му достигнаха щастливи гласове, а Синбад, корабният комарак, спеше върху едно накатано въже. Той отвори едно око и изсъска злобно насреща му. Синбад беше най-свирепият член на екипажа и никой не можеше да припари до

него, освен Чарли. Щом Синбад се държеше както обикновено, сигурно всичко беше нормално.

Сам скочи на главната палуба, където пиратите бяха наклякали покрай планина от чували и сандъци. По средата стоеше капитан Блейд. Сам видя обичайните червени плитки в брадата му и гвата колана през гърдите му, в които бяха препасани страховити оръжия.

– Гръм и мълнии, това е Сам Силвър! – прогърмя той, когато Сам се завлече към него.

Пиратите станаха на крака с широки усмишки на лицата. Едно момче с буйна

къдрава коса, пристегната с кърна, скочи към Сам и здраво го удари по ръката.

– Моят пррриятел! – възклика радостно той.

Когато се развълнуваше, испанският акцент на Фернандо винаги се усилваше.

Боцманът Нег огледа озадачено празното море.

– Да стана на баракуда в кошница!
Омкъде се взе, Сам? Не се вижда жива лодка, а не може да си доплува!

– Може да го е донесъл някой албатрос! –
засмя се Бен Хъдсън.

Сам трескало се опитваше да измисли обяснение. Смехът им бързо щеше да секне, ако им каже истината!

– Сигурно се е промъкнал нелегално на някой кораб, с който сме се разминали – притече се на помощ Чарли, както обикновено.

– Точно така – помвърди Сам, – гойдох с едно рибарско корабче. Вече не се вижда. Щом зърнах „Морски вълк“, скочих през борда с една бъчва и загребах към вас.

– Ти си истински Силвър! – заяви капитан Блейд. – Дядо ти щеше да се гордее с хитростта ти.

Всички моряци, с изключение на Чарли, вярваха, че Сам е внук на Джоузеф Силвър

– легендарен, но отдавна мъртъв пират. Сам не ги опровергаваше. То си беше почти вярно: само дето беше негов пра-пра-много-правнук. Именно златният дублон на Джоузef Силвър го пренасяше в 1706 година. А когато Сам се връщаше в настоящето, пиратите вярваха, че отива да помогне на бедната си овдовяла майка, която сама се грижи за фермата си.

– Пък и има късмета на Силвър – додаде Бен.

– Както и пиратския му нюх – съгласи се Хари Хон, помощник-капитанът. – Надушва съкровището от сто мили разстояние! – Той поведе Сам към чувалите и сандъците, потронвайки с дървения си крак по палубата. – Идваш тъкмо навреме за подялбата на плячката!

